

«...μόνο κάνει υπομνή...»

Την άλλη μέρα αληθινά έφερε ο Άγιωντώνης...

«...Ακούς εκεί! Και να μην το ξέρω έφες να το γιορτάσω ελληνχίτις...»

«Έγινε ή ειρήνη με τους Τούρκους, μα όλοι ένοιωθαν καλά πώς λογαριζαίτο πολλοί ήτταν άκαθάριστοι...»

«...Τή μύτη του Φερδινάνδου...»

«Ήδρισίχ έμεινε κλασική. Άντικατάστησε το μωαμέτι, το φερετζέ και τα μεσοφούρια...»

«Ο πόλεμος ξανάρχισε...»

«Όταν ύστερα από έντε μήνες μισοσκαυτεμένος ξαναβρήκα τό άγχιπημένο Σύνταγμα...»

«...Πάει... ήτταν ή λακωνική άπάντησι του ήλιοκαυμένου πηληκαριού...»

«...Πού; Πώς;»

«...Στό Μπέλες... όρθιος, ύπως πάντα, ούτε ά!..»

«Έκανα πώς κάτι θυμήθηκα άξενια, και χαίρετώντας διαστικαί τόν συνάδελφο, έστρεψα...»

«Άγνωστα ήρωικά παιδιά φίλων και έχθρών, που άφήσατε τό ματωμένο σας κορμιά...»

«Νεκροί φίλοι και Νεκροί του έχθρου, είστε για μένα τό ίερό σύμβολα που συμβολίζουν ήτι ώραίο και ιδανικό...»

«...Απ' τούτ' κόσμους τών όνειρων...»

ΕΡΩΤΙΚΗ ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ

Άργά-άργά τό νερό ζευγάρι βάδιζε στην άμμουδιά...»

«Πέρα κεί, μακριά στό βάθος τ' ούρανού, τό φεγγάρι χρυσό, ώραίο, μεγαλόπρεπο...»

«Άλλά ή άμμο, μονότονα, ρυθμικά, ένψ λίγο παρκεί τό κούμα, άπαλό, ήρεμο, χαϊδευτικό, έσπαζε...»

«Ή βραδυές πνοές φουσουσαν τόσο δροσερές...»

«Και τό νερό ζευγάρι, άργά ρυθμικά με νωχέλιτα, βάδιζε στην άκροθαλάσσια...»

«...Να! Φαίνοτο θυσιζόμενοι σε μιχ έκστασι. Με φωνή γλυκειή, σιγανή, χαϊδευτική μιλούσε ο ένας στον άλλο...»

«...Εμίλησαν άρκετά...»

«Εξενια πέρα μακριά» στό βάθος τής θάλασσης...»

«...Κι' έξω άπ' τής άκτής άκούετο οχι ένας έρωτικός ψήθυρος, οχι ένας ύμνος...»

«...Τήν ίδια στιγμη τό δρό κεφάλι τόν έρωτευμένων, έγειρε τό να πάνω στό άλλο και με λαχάρτα τά χείλιχ ενώθησαν...»

«...Εμειναν σ' αυτή την στάσι στιγμής...»

«...Έκπλωμένος στην άμμουδιά, μακριά άπ' τό ζευγάρι παρακολουθούσα τό θέαμα...»

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΙΣ

ΑΧ! ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ!

Αυτό τό βλέμμα πόσην δύναμιν τεραστίαν και άκαμπτου είχεν επάνω του!

Αυτό κατά πρώτον έφλόγιζε τά στήθη του μ' έρωτα άμετρον...»

«...Αυτό τό βλέμμα της ήτο δυνατόν να παραλύσει πύσαν αντίδρασι, πύσαν ένέργειάν του, να...»

ΣΤΕΡΝΟ ΦΙΛΙ

«Όταν σ' άποχωρήστηκα με τό στερνό φιλι σου ένόμιζα πώς θαύρω, Τό γιαιτρικό, στην ξενητιά, ξενθή για τη μορφήσου...»

«...Μα πόσο έγελάστηκα με τό φιλι σ' εκείνο. ή Νουσταλγία άνάβει και άπό πόθο να σε ίδω...»

Νησί ΑΡΙΣΤ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

τόν καθυποβάλλη είς την σιωπήν και την άδυνηράν έγκαρτερότησιν! Και τοιουτοτρόπως, ένψ εκείνη έθριάμβευε...»

«Ένα άπόγευμα την είδε μόνον είς ένα μακρονόν κήπον μεμονωμένον...»

«...Δέν έκρατείτο πλέον. Έξάλλος εισήλθεν. Έπλησίασεν δλίγον προς αυτήν...»

«...Αλλ' έκαίτη, θά με σκοτώσής! Έμπρός! Κτύπησε έδω...»

«...Κ' εκείνος έρμαιον του πάθους του, άνεσήςκωσε, διά να σκοπούση, δλίγον τούς δφθαλμούς του...»

«...Αλλ' ο βραχίον του ήρχισε να τρέμη, ήρχισε ν' άλλάση διεύθυνσιν...»

«...Η σφαίρα έτρύπησε τό στήθος του! Κ' έπεσεν άωρός, ψιθυρίζων: Αχ! Αυτό τό βλέμμα!..»

ΝΙΚ - ΣΥΛΡ